

АНРИ ТРОАЯ МОРСКИ СВИНЧЕТА

Превод от руски: Д. Борисова, 1982

chitanka.info

Тъкмо Албер Пансьоле увисна на куката на полилея, когато вратата на стаята се отвори и като се кланяше вежливо, влезе човек в черен костюм. Провесилият се изруга глухо и зарита въздуха с крака, изразявайки с това своето недоволство. Облеченият в черно, без да са обезкуражи от този прием, положи на кревата огромната си кожена чанта, едно бомбе, чадър и ръкавици със сивосинкав цвят.

Имаше бледо, уморено лице, прям поглед, тъжни очи на любител на гълъби и брадавица на брадата. Той спокойно се покатери на подвижната стълба и сне от куката тялото на Албер Пансьоле, който шумно се свлече на пода като лягаща крава. Човечето издърпа маншетите си и каза:

— Наричам се Фостен Вантр. Вие забравихте да заключите вратата.

Мислейки се за умрял, Албер Пансьоле не отговори. Обезпокоен от неговото мълчание, човечецът в черно измъкна от чантата си бутилка ром, ветрило, някакъв флакон с прах за смъркане и гъба и започна да възвръща нещастника към живот. Неговите движения бяха пестеливи и точни. Той се навеждаше, изправяше, обръщаше и ставите му хрущяха като сухари. Тихичко си тананикаше:

*Ето в океа-а-на,
Мъгла заста-а-на.*

Албер Пансьоле отвори накрая очи и пое въздух, като въздъхна дълбоко.

— Какво правите тук? — попита той.

— Връщам ви към живота.

— По-добре да не бяхте се захващали с това!

— Не бъдете дете! Пийнете си. И ще ми бъдете благодарен.

Неотдавнашният покойник отпи глътка и се намръщи.

— Загубих вкус към всичко. Ако знаехте само...

— Зная, всичко зная! Зная, че сте двадесет и пет годишен, че нямате нито работа, нито бъдеще, нито семейство, нито възлюбена и че не сте си платили наема за квартирата вече девет месеца.

— Ах, мълчете! — простена Албер Пансьоле.

— Наблюдавам ви вече няколко седмици. Изпратих ви своя рекламен проспект „Отчаяний! Превърнете своето отчаяние в пари! За справки се обърнете към Фостен Вантр, улица Ореланж — Ламбер 17.“
Защо не ми отговорихте?

— Сметнах го за несериозно.

— Несериозно? Ех, вие! Слушайте: аз дойдох да ви предложа начин се спечелите пари и да си осигурите щастлив живот.

— Искам да спя! — промърмори Албер Пансьоле.

— Ще успеете! Ще успеете! Дайте първо да ви обясня. Естествено, вие сте слушали за професор Ото Дюпон?

— Ортопед ли е той?

— Не съвсем. Занимава се с лечение не на крайници, а на характери.

— Тогава не го знам.

— Клиниката на професор Дюпон се ползува със световна известност. Той прилага метод за въздействие върху характера с цел да го измени в нужния момент. Например пристига при него един мекушавец: „Иска ми се да бъда със силна воля.“ Бодване, десетдневен отдих... И мекушавецът се завръща в къщи властник, като диктатор приветстващ тълпата от балкона. Ортопедията на умовете е наука още твърде млада и не толкова проста: дребничка грешка и може да доведе до катастрофа. Затова професор Дюпон преди да направи инжектирането на клиентите, проверява ефективността на медикаментите на сътрудниците, които ние наричаме „изпитатели на характери“. В клиниката те са около двадесет. Но броят на нашите клиенти с всеки изминат ден расте и ето защо на мене ми е поръчано да намеря още няколко. Веднага реших да ви поканя. Условията ни са великолепни: отделна стая, пълен пансион, обслужване, чудесен парк за разходки, общество от интелигентни колеги... След две години вие ще получите правото да ни напуснете, като до края на живота си ще получавате пенсия в размер, зависещ от вашия стаж.

Фостен Вантр замълча, преглътна с уста и премляска като лакомник.

— Е? Какво ще кажете, млади човече? За какво се замислихте?

— Ако е толкова изгодна службата при вас, то защо е трудно намирането на хора за такива експерименти?

— Изпитателите на характерите? Но за това не подхожда всеки! Нужни са определени физически данни: издръжливост, морална устойчивост, уравновесеност, здрави нерви, първокласен ум — с други думи, всички качества, с които вие щедро сте надарен. Прочетете договора. Подпишете долу, вляво! Но побързайте, съобщиха ми, че в един дом на площада на Бастилията се готвят за самоубийство.

Беше затворил вече бутилката с ром и по майчински грижовно нареждаше уредите си в чантата.

Албер Пансьоле погледна към куката на полилея, после към отгербвания лист с договора и вдигна рамене.

— Или трябва да подпиша, или отново да се обеся! — каза той.

— Което е вярно, вярно е! — възкликна Фостен Вантр и му подаде автоматичната писалка.

Младият човек подложи листа на рамката на прозореца и подписа договора с неукрепнала още ръка.

— Бъдете готов утре сутринта в девет часа — каза посетителят. — За вас ще пристигне кола от клиниката. А сега ще уредя сметката за стаята ви.

Клиниката на професор Ото Дюпон се намираше в околностите на Париж. Огромно четириъгълно здание с множество прозорци и балкони се издигаше в самия център на парка, чиито пътечки се извиваха капризно като драскулки на счетоводител. В сенките на високи дървета стояха шезлонги: на тях оздравяващите почиваха от промените, които личностите им претърпяваха. Зад централното здание беше разположен двуетажен корпус за изпитанията — от розови тухли, с цветни вазички на парадния вход. Подът в коридора беше застлан с тъмносин линолеум. На вратите на стаите висяха табелки: „Раздразнителен“, „Мечтател“, „Малодушен“, „Любител на литературата и изкуството“ и т.н. По-долу беше написана датата на последната инжекция и указание: „Да не се ползва до...“ Вдясно до всяка врата висеше и черна дъсчица с бележките на дежурния лекар: „Състоянието е удовлетворително“, или „Да се повтори инжектирането“, или „Резултат — отрицателен“.

Медицинската сестра придружи Албер Пансьоле до предвидената за него стая. Голи стени, походно легло, шкаф с книги...

— Разбира се, след предварителните изследвания ние ще заменим книгите с други — каза тя. — За всеки характер — подходящ обем на интереси. Професорът ви моли да се явите при него след час.

Професорът прие Албер Пансьоле, седнал тържествено зад масивно бюро високо колкото римски саркофаг, отрупано с телефони, диктофони, светещи пултове на ебонитови поставки, нови системи изчислителни машини и усъвършенствувани държатели за автоматични писалки. Купчини книги с белоснежни листчета между страниците, като зъби на людоеди, се издигаха встрани от масата. Настолна лампа на изящно извито краче разпръскваше мека светлина върху свежото и гладко избръснато приветливо лице на домакина на кабинета.

— Вие сте изпитател № 14? — обърна се той към Албер Пансьоле.

— Този номер е на вратата на моята стая.

— Отсега нататък този ще е вашият номер... Седнете? Пред мен е вашето дело: 25 години. Недостатъци: отсъствуват...

Албер Пансьоле счете за уместно скромно да сведе очи.

— Характер — обикновен. Реакции — нормални. Ум — среден. Уровен на култура — среден. Сексуалност — обикновена. Отлично! Отлично! Вие изведнъж се оказахте такъв, какъвто сте ми необходим!

— Много се радвам — промърмори Пансьоле.

— Днес аз ще ви инжектирам серум за неограничена самоувереност, с примес от гордост и мъничко мистицизъм. Това е много сложен препарат, прилагам го за първи път, поръчан ми е от един политик. След инжекцията вие ще почивате десет дена. А после ще ви извикам, за да изпитам серума, от който ще станете мечтател. Затова...

— Значи характерът ми ще се мени всеки десет дни?

— Да, приблизително.

— Но това е жестоко!

— Съвсем не. Колегите ви ще ви кажат, че съвсем не страдат от тези метаморфози.

— И така в продължение на две години?

— И даже повече, ако пожелаете. А вие навярно ще поискате! Помислете за това, че като променяте произволно своя темперамент, способствувате за растежа на вашите жизнени сили, за една година вие

ще изживеете тридесет и пет живота, докато всички други живеят само един... Впрочем, вие сте пожелали да свършите със себе си, нали? Ако човек е решил да направи това, значи че животът му е бил непоносим.

— Да, така е.

— А ето, че аз ви предлагам са станете друг човек. И вие сте длъжен да бъдете доволен.

Но Албер Пансьоле не беше доволен...

— Готово ли е всичко? — попита професорът.

Асистент в белоснежен халат, с проядени от киселина палци, му подаде неголяма ампула, запушена с памук. Дюпон погледна съдържанието ѝ на светлината и цъкна с език.

— Мисля, че е необходимо отчасти да намалим концентрацията. Впрочем ще видим какво ще стане. Номер 14, свалете панталоните, приятелю. Обърнете се с гръб към мен.

Албер Пансьоле потрепна от лекото убождане и чакаше да види какво ще следва по-нататък.

— Ето, това е всичко! — каза професорът.

— Но...

— А вие мислихте, че ще ви набода на кол. След десет, петнадесет минути ще почувствувате ефекта от инжекцията. Ще смените характера си така, както змията сменя кожата си. У вас ще се появи воля към живота, вяра в себе си.

— Благодаря ви — каза Пансьоле.

Вървейки бавно из парка, той следеше как ще се роди второто „аз“ в него. Какъв ще бъде утре? Ще забележи ли трансформацията на своята личност?

И колкото повече мислеше за това, толкова повече го обладаваше тъга. Струваше му се, че е на перон на гара и бързият влак ще отнесе ей тъй — на, завинаги по-добрия приятел, вярно, с множеството недостатъци: не толкова умният, не дотам добрият, не много честният, но все пак нелошото момче. Той мислеше за старите си дрехи, извехтели, но привични, които не се решаваше да хвърли, за тихото очарование на мръсните предградия, които остават мили за цял живот... И силно трогнат за своята съдба, оплакваше гибелта си. По-добре да беше умрял, отколкото да се превръща в друг. И заради какво, господи, боже мой? Заради презрения метал, заради това спокойно да прекара остатъка от дните си в някакво селце? Дали това е достатъчно възнаграждение за измяната? А ако той реши да остане такъв какъвто си е?

Леко парене високо над бедрото го върна към действителността. Той се обърна към Фостен Вантр с изкривено от злоба и решимост лице.

— Вие ме измамихте, келяв изработвач на ваксина? — кресна той. — Но аз ви предупреждавам, че утре ще ви натикам в миша дупка! И ще съобщя на полицията, че купувате хора за гнусни експерименти. Ще туря зад решетките и вас, и вашия шеф, преди да сте ме превърнали в безволев манекен. И не се зъбете, а се разкарайте!

— Господи! — възкликна Фостен Вантр. — Дозата се оказва твърде голяма!

И поднесе към устните си сребърна свирка.

— Какво е това?

— Нищо, нищо, скъпи приятелю! Не искате ли се продължите разходката? Виждате ли двете млади дами, които се разхождат из парка?

— Тази отдясно ми харесва — каза Пансьоле. — Бъдете любезен...

Той не беше се доизрекъл, когато двама яки санитарни, извикани от Фостен Вантр, го хванаха.

— Отведете го при професора — заповяда Вантр. — И му кажете, че е нужна нова инжекция.

Напразно Албер Пансьоле се защищаваше, ръмжеше, плюеше, хапеше като луд. Професорът нареди да го привържат към стола и му направи втора инжекция.

— Извинете ме! — говореше професорът. — Обикновено търсеният характер получаваме след няколко проби... Всяка работа си има своите трудности. Как се чувствувате?

— Добре! — отговори Пансьоле. — Но не искам да ме съпровождат.

На вратата се показа Фостен Вантр.

— Ха! Та вие престанахте да беснеете!

Пансьоле вдигна рамене. Той почувствува спокойствие, сила, увереност. Измъчваше го желанието да се разпорежда.

— Нека в стаята ми да донесат цветя! — заповяда той. Звукът на собствения му глас му се понрави: мъжествен.

— Мисля, че този път попаднахме точно в целта — отбеляза професор Дюпон на Фостен Вантр. — Един от моите най-сполучливи опити.

Албер Пансьоле изпитваше някаква гордост от това, че предизвика възхищението на такива специалисти.

— Развържете ме — нареди той.

Освободен, той стана и протегна ръка на професора.

— Довиждане, № 14! — каза той. — След десет дни ще се срещнем отново.

— Как така след десет дни?

— Да, аз желая да направя от вас мечтател.

— Но аз не искам да ставам мечтател. Каква е тази новост? На мен и така ми е добре.

И той удари юмрук по масата. Ото Дюпон не отговори и № 14 с достойнство се оттегли.

На следващия ден № 14 стана късно, надяна кафявичък халат, болничната шапка и слезе долу. Полянката, определена за изпитатели на характери, беше отделена с решетки от грамадния парк, където се разхождаха клиенти. Албер Пансьоле седна в подножието на дъба и разтвори книга. Беше топло, слънчеви зайчета се гонеха в пролуките между листата. Скоро младият човек задряма и книгата се изплъзна от ръцете му.

Разбуди го силен смях. Той отвори очи. На няколко крачки от него стояха и оживено бърбеха вчерашните непознати. Албер Пансьоле повдигна шапката си и ги поздрави. В отговор те му кимнаха. Тази, която изглеждаше по-млада, го попита:

— Вие ли сте новият изпитател?

— Да.

— А кой сте вие сега?

— Как, кой съм?

— Ами на какъв характер служите за модел?

— „Властник с оттенък на гордост и мъничко мистицизъм.“

— Много мило. А при мен — характер „нежен, с примес от наивност“.

— Също сносно. За колко дни?

— Останаха пет.

— А на мен — цели девет.

— Щастливец.

— Защо?

— Винаги е жалко да си сменяш характера.

— Тогава откажете да го сменят!

— Гледай ти, маменце, какъв волеви характер. Знаменито!

— Това вашата майка ли е?

Събеседницата се разсмя.

— Не, но ние ѝ казваме мамичко, затова защото тя е най-дълго от всички тук. Дава ни съвети, наставлява ни.

Албер Пансьоле придвижи шезлонга си по-близо и разговорът продължи весел и оживен, така че те забравиха времето за закуска. №14 им разказа за своите несгоди и узна, че младата жена се нарича Йоланта Венсан, че родителите ѝ са починали, и Фостен Вантр я е спасил, когато тя се е канила да се хвърли в Сена. Имаше красив овал на лицето, бледи страни и големи синьо-зелени очи, в погледа на които ти се струва, че има нещо тайнствено.

— Каних се да се хвърля, но ме задържа страхът... Изведнъж някаква ръка ме хвана за рамото.

— Слава богу!

— Вие сте много добър!

— Не, аз съм егоист.

Двама изпитатели с кафеникави халати — същите като на Албер Пансьоле, минаха покрай компанията.

— Номер седем сега е „затворен“ — каза Йоланта. — А на дванадесети днес е последният ден за „раздразнителен, но дълбоко в душата си добър“.

— Животът тук не е много весел! — забеляза Пансьоле.

— Не, не може да се каже — възрази „майчето“. — Кръгът ни не е голям, но е дружен. И ако вие останете тук за по-дълго...

— Аз ще остана за по-дълго! — заяви Албер Пансьоле, съсредоточено поглеждайки към Йоланта.

След обяд Ото Дюпон извика при себе си всички четни номера за демонстрация на моделите характери. В голямата зала със скамейки, облицовани в скъпа материя, направиха подиум, рампа и поставиха микрофон на висока стойка. Клиентите седяха встрани. Фостен Вантр разясняваше от естрадата особеностите на всеки модел, след което зрителите започваха да беседват с поредния номер.

Политикът, поръчал си характера на Албер Пансьоле, беше тлъстичък човечец, с рижав пух на главата и хитри слонски очички. Той беше очарован от успеха на експеримента.

— И вие сте напълно уверен, че на мен такава инжекция ще ми подействува точно така? — подпитваше той професора.

— Без съмнение. Ние отчитаме, разбира се, вашето телосложение, но можем да разчитаме на такъв резултат.

— Много добре! Много добре! Кажете, номер четиринадесети, съмнявате ли се някога в своята правота?

— Никога!

— А ако партийната дисциплина не ви позволи да изразите своето мнение?

— Въпреки всичко ще го изразя.

— Охо! Но това е опасно!

— Ще премина в друга партия, а ако е необходимо, ще я създам!

— Така, така... А ако узнаете, че съпругата ви изневерява? Това, разбира се, е само предположение...

— Бих я изхвърлил!

— Ехе! Тази страна на характера трябва, по моему, малко да се посмекчи! — обърна се тлъстичкият към Ото Дюпон.

— Както желаете! След като изпробвате новия характер, винаги можете да си поръчате някои изменения.

Албер Пансьоле мина по подиума под одобрителни възгласи. Една дама, седяща на задните редове, даже му извика „Браво!“ Зад кулисите той бе посрещнат от колегите, поздравяващи го не без язвителност:

— Понравихте им се, но напразно се стараете. Забележете, характерът е доста печеливш. Интересно, как бихте продемонстрирали друг.

Тази професионална завист! Това жалко изкривяване предизвикваше у Албер Пансьоле отвращение. Той се завърна в градината. Йоланта Венсан го очакваше на същото място, този път сама.

— Най-последно ви виждам! — възкликна той. — Искате ли да поговорим за този глупав сеанс.

— Имахте успех?

— Предполагам.

— Гордея се за вас. Разкажете ми впечатленията си.

Той седна до нея и през целия разговор не свали очи от нейните. Тя беше добра, с тази трогателност, леко уязвима в красотата си, която се нуждае от защита. Албер Пансьоле изпитваше непреодолимо желание да защитава някого. Редом с тази млада, безпомощна девойка той се чувствуваше силен, мъжествен, сложил на плещите си приятна отговорност, беше господар на положението. Той положи ръката си на коляното на Йоланта. Тя грейна и отпусна глава.

През следващите дни Албер Пансьоле упорито се бранеше от мисълта за любов. И то не защото не му харесваше ролята на влюбен, просто смяташе за правилно трезво да оцени своите чувства и критично да се отнася към тях. Но скоро се убеди, че щом вижда Йоланта и най-сериозните му вълнения се разсейват. Мислеше си през цялото време за нея, мечтаеше си за нея и любовните сцени, които си представяше неговото въображение, го измъчваха повече, отколкото биха го измъчили истинските.

В неделя вечерта, за няколко минути до сигнала, той я целуна. Сенките бяха така гъсти, че той едва различи лицето ѝ.

На другия ден видя Йоланта след обед. Тя вървеше по алеята с решителна походка. Той се приближи до нея и сложи ръцете ѝ в своите. Тя рязко ги освободи и предизвикателно се разсмя.

— Какво ви е? — попита той.

— Не мен? Абсолютно нищо!

— Защо не ви видях сутринта?

— Направиха ми инжекция.

— И... и коя сте вие сега?

— „Жена със здрав ум, разсъдлива, властна, делова.“

— Какво? Какво? — простена той. — А прелестното създание...

— Можете да се простите с него.

— Йоланта, Йоланта, възможно ли е това?

— Тук, миличък, всичко е възможно. Намира ли ви се цигарка? Не? Обожавам цигарите.

— Да! Та за какво говорех? Седнете, де, по-близо! И не ми правете такива физиономии, сякаш е станала трагедия. Дайте да ви целуна!

В душата на Албер Пансьоле кипеше глух гняв. Той се ядосваше на Йоланта за това чудовищно превръщане, сякаш това беше станало

по нейна вина. Презираше я за това, защото тя беше доволна от тази метаморфоза.

— Вие... вие сте станала зла! — процеди през зъби той. — Но не забравяйте: аз ще съм този, който ще диктувам нещата. Аз ще ви усмиря.

Тя се разсмя глуповато.

— Замълчи! — кресна ѝ той и замахна, за да удари, но шамар прокънтя на собствената му буза.

— По-полека, миличък! — процеди младата жена и се отдалечи, фалшиво свирукайки каубойска песничка.

След този случай за Албер Пансьоле настъпиха тежки дни. Той оплакваше загубената си любов, ненавиждаше професор Дюпон, даваше си клетва още утре да напусне клиниката му. Но го задържаше някакво непонятно чувство. Освен това се стараяше да срещне и Йоланта, когато тя излизаше от женския корпус и се разхождаше с цигара в ръка покрай решетките. Само при вида ѝ в жилите му буквално пробягваше ток. Беше принуден да признае пред себе си, че я обича, дори и в този ѝ нов облик. Зад тази темпераментна амазонка, довела го до отчаяние, зад необщителното ѝ лице, което така го угнетяваше, се криеше друга натура, загадъчното и нежно същество, чието обаяние все още му действуваше. Инжекциите на професор Дюпон изменяха единствено външната обвивка, но подсъзнанието, скритите глъбини на душата ѝ, източниците на топлинка и любов, навярно оставаха недокоснати. Албер Пансьоле мъжествено се примири с новия облик на Йоланта, изпълняваше всички нейни прищевки, търпеше дрънкането ѝ със самоотвержеността на мъченик. Той виждаше какво се таи в нея и се опитваше да ѝ го обясни, но тя нищо не разбираше и го обвиняваше в излишни умувания.

При това след няколко дни №14 също се измени. Серумът, който беше длъжен да го превърне в мечтател, поради неправилната дозировка го направи просто един лигльо. Би трябвало поръчката да бъде анулирана, ала професор Дюпон не бързаше да поправи характера на своя изпитател и Йоланта Венсан беше много недоволна от тази непостоянност.

— За мене любовта — това е борба — говореше тя. А каква ще е тази борба с такъв мухльо.

— Вие сте права — подсмърчаше Албер Пансьоле. — Аз сам на себе си съм си противен. Аз съм един жалък, нищожен мекушавец, недостоеен за вас.

Обхваната от жалост, тя се опитваше да му вдъхне малко увереност и чувство за собствено достойнство, свойствено за мъжете, но това, своего рода възпитание не ѝ се удаде, тъй като скоро тя се превърна в „домошарка със склонност към набожност и математика“. През тези дни Албер Пансьоле повече не я интересуваше. Той я следваше по петите, шепнеше ѝ признания в любов, пъхаше бележници под вратата ѝ. Веднъж дори помоли Фостен Вантр да се застъпи за него пред нея. Но на следващата сутрин той беше трансформиран в „Гуляйджия, ползущ се с изключителен успех сред жените, страстен комарджия“. Йоланта, поразена и очарована се опита да се сближи с него. Той обаче се държеше отвисоко с нея, с разпуснатост на истински донжуан, игнорираше Йоланта и се заглеждаше по медицинските сестри. Влачеше се след всички жени от клиниката, спираше ги, подхващаше ги под брадичките и с кадифен глас им говореше:

— Какви очи!

Тези двама души, чиито характери се меняха неедновременно, страдаха от това, че можеха да бъдат щастливи съвсем случайно, скритом и не за дълго. Тяхното щастие висеше на иглата на спринцовката на професор Дюпон. Радостта и скръбта зависеха от инжекцията. В редките часове на пълната им хармония те оплакваха нетрайността на тяхната връзка. Седяха на скамейката един до друг, разговаряха, разбираха се един друг от полудуми, обичаха се, както си се обичаха, и знаеха, че по прищявката на някакъв си смахнат поръчител те отново ще си станат чужди.

— На 25-ти ми е назначено да стана „лекомислена жена“.

— Как мислиш, ще можем ли да се погодим?

С огромна мъка тя го гледаше и му шепнеше.

— Боя се, че не, Албер!

Тогавата той притичваше към Фостен Вантр, умоляваше го да отложат инжектирането или поне да направят характера на Йоланта по-близък до неговия собствен. Напразно! Колегите на Албер Пансьоле съчувстваха на нещастната двойка. „Влюбените хамелеони“, както ги назова №13, бяха единствената тема на всички разговори. Разчитайки на тази популярност, Албер Пансьоле се опита да разбунтува изпитателите против професор Дюпон, но те не го

подкрепиха. Както се и очакваше, на поддръжниците на Албер липсваше последователност в мисленето.

В края на септември влюбените, доведени до пълно отчаяние, решиха да напуснат. Отидоха при Ото Дюпон, обясниха причините за своето заминаване и помолиха да бъдат извинени за това, че не могат да останат до изтичането на двугодишния срок, предвиден в договора. Професорът се оказа великодушен: не само че не поиска да му се заплати неустойка, но даже обеща малка пенсия в продължение на първите три години от семейния им живот. С помощта на последна инжекция им възвърнаха предишните характери. Те отидоха на това бодване като на причастие.

След месец се ожениха и наеха двустайна квартира в дом при Италианската врата.

На първо време тяхното щастие беше безоблачно. Младите съпрузи не можеха никак да привикнат към факта, че вече не се променят.

— Струва ми се, че всичко е било сън! — шепнеше Йоланта.

Албер целуваше ръцете ѝ.

Смееха се над своите минали мъки.

Дните си вървяха един след друг, и Албер Пансьоле ставаше загрижен, мълчалив, нервен. Йоланта отказваше да излиза с него където и да е, прекарваше дните в креслото до прозореца, наблюдавайки дъжда и блуждаещите автомобили. Той ставаше, приближаваше до нея, целуваше я по челото и отново се отделяше в своя ъгъл, влачейки краката си.

Скоро Албер Пансьоле се убеди, че неговата жена му доскуча до смърт. Тя беше пък принудена да осъзнае пред себе си, че в техния живот липсва елементът на непредвиденото. Нито тя, нито нейният съпруг се меняха... Те си спомняха за живота в клиниката, когато всяка тяхна среща носеше нещо неочаквано. След такова развихряне на фантазията те не бяха подготвени за сегашния живот. Нищо внушаващо ужас или възхищение не можеше да им се случи. Всичко беше известно предварително. Ад на монотонност и благополучие. Албер Пансьоле си намери любовница, като щателно криеше това от жена си, а Йоланта избра приятел на сърцето си. Въпреки това връзките се оказаха кратковременни. Те се завърнаха един към друг още по-печални и разкаяни. Той ѝ призна, тя — на него.

— Аз ти измених, скъпа.

— И аз ти измених, скъпи.

И двамата бяха много безпомощни. Албер навъсено, с намръщено чело, се опитваше да се оправдае:

— Виждаш ли, по-рано аз ти изменях със самата теб. Седмица след седмица ти беше себе си и същевременно друга: аз бях себе си и същевременно друг.

— Колко добре те разбирам!

— Боях се да не те изгубя. Но във всеки случай, когато те губех, необяснимо намирах образът ти в друга. Ти беше и с мен, и не със мен. В същото време ми принадлежеше и не ми принадлежеше.

— О, Албер, Албер! Колко много загубихме!

Тя заплака.

— Цял живот ще си останеш един и същ, а аз една и съща. Това е ужасно, не е ли така?

Изсушавайки сълзите ѝ с ласкави целувки, той шепнеше:

— О, да, Йоланта, това е ужасно, ужасно.

На следващия ден Албер Пансьоле и неговата съпруга отново постъпиха на служба при професор Ото Дюпон.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 6 от 1982 г.
Илюстрации: Светослав Цеков
Авторът е указан като: Анри Тройа

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.